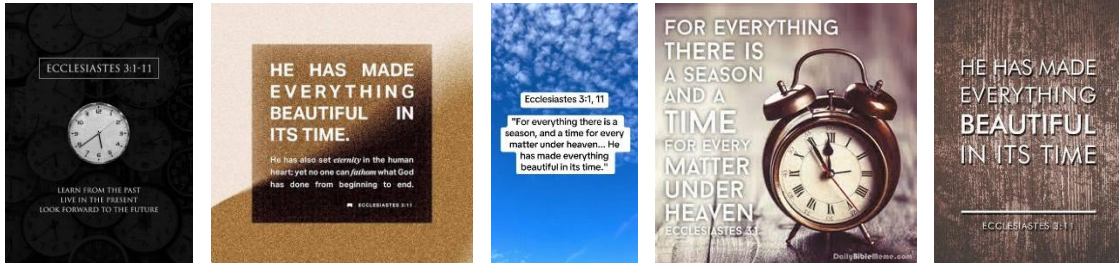

บทเทศน์และข้อคิด วันศุกร์ที่ 25 กันยายน 2026

บทอ่านที่หนึ่งจากปัญญาจารย์ 3:1-11

สาระสำคัญ: พระคัมภีร์ตอนนี้ไม่ได้สอนว่า มนุษย์ต้องยอมจำนนต่อชะตากรรม หรือปล่อยชีวิตไปตามบุญตามกรรม แต่กำลังเตือนว่า มนุษย์ไม่ได้เป็นเจ้าของเวลา—พระเจ้าต่างหากทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งเวลา

มีประเด็นน่าสนใจ 4 ประการ

1. “ทุกสิ่งมีวาระของมัน”

ภาษาฮีบรูใช้คำว่า *et* หมายถึง “เวลาที่เหมาะสม” หรือ “จังหวะที่กำหนดไว้” ไม่ใช่เพียงเวลาบนนาฬิกา แต่เป็นเวลาที่บางสิ่งควรเกิดขึ้น

2. มีถ้อยคำตรงข้ามกัน 14 คู่ รวม 28 วาระ

เช่น เกิด-ตาย, ปลุก-นอน, ร้องไห้-หัวเราะ, สงคราม-สันติภาพ, เป็นวิธีเขียนแบบฮีบรูเพื่อสื่อว่า ชีวิตมนุษย์ทุกด้านอยู่ภายใต้พระญาณเอื้ออาทรของพระเจ้า ไม่มีฤดูกาลใดถูกทอดทิ้ง

3. พระเจ้า “ทรงกระทำทุกสิ่งให้ตรงตามกาลเวลา”

คำว่า “ตรงตาม” ไม่ได้แปลว่า ทุกเหตุการณ์น่าพอใจ แต่หมายถึง วันหนึ่งทุกชิ้นส่วนจะพบตำแหน่งและความหมายของมันในแผนการของพระเจ้า

4. พระองค์ทรงใส่ “นิรันดร์ภาพ” ไว้ในใจมนุษย์

มนุษย์จึงไม่เคยพอใจกับสิ่งชั่วคราวอย่างแท้จริง ต่อให้มีเงิน ชื่อเสียง หรือความสำเร็จมากเท่าใด ส่วนลึกของหัวใจก็ยังถามว่า “แล้วทั้งหมดนี้มีความหมายอะไร?”

รำพึงบทอ่านที่หนึ่งวันนี้: “เมื่อเรื่อนนาฬิกาของเราไม่ตรงกับพระเจ้า”

มีชายคนหนึ่งซื้อเมล็ดพันธุ์ไปปลูก เขาหยอดเมล็ดลงดินในตอนเช้า พอตกเย็นก็รีบไป
ขุดดูว่าแตกรากหรือยัง วันรุ่งขึ้นก็ขุดดูอีก วันที่สามก็ยังขุดดูอีก เพื่อนบ้านถามว่า “ทำ
อะไรนะ?” เขาตอบว่า “ผมอยากช่วยให้มันโตเร็วขึ้น!” เพื่อนบ้านจึงพูดว่า
“ถ้าคุณขุดมันขึ้นมาดูทุกวัน มันคงไม่ได้โตเร็วขึ้นหรอก—แต่มันจะตายเร็วขึ้น!”

นี่เหมือนชีวิตของเราเหลือเกิน เราปลูกแล้วอยากเห็นผลทันที ภาวนาแล้วอยากได้
คำตอบทันที ทำดีแล้วอยากให้คนเข้าใจทันที เจ็บป่วยแล้วอยากหายทันที และเมื่อพระ
เจ้าทรงเจียบ เราก็มองสงสัยว่า พระองค์ทรงลืมหาหรือไม่ว่า

แต่วันนี้ปัญญาจารย์ประกาศว่า “ทุกสิ่งมีวาระของมัน และกิจการทั้งปวงภายใต้ท้องฟ้ามี
เวลาของมัน” พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่า ทุกเวลาจะง่าย แต่บอกว่า ทุกเวลามีความหมาย
มีเวลาเกิด และเวลาตาย, เวลาปลูก และเวลาถอนสิ่งที่ปลูก, เวลาร้องไห้ และเวลา
หัวเราะ, เวลาไว้ทุกข์ และเวลาเต้นรำ, เวลานิ่งเงียบ และเวลาพูด, ชีวิตไม่ได้มีเพียงฤดู
ใบไม้ผลิ บางครั้งเราต้องผ่านฤดูร้อนที่แผดเผา ฤดูฝนที่มีดครีမ် และฤดูหนาวที่ดู
เหมือนทุกสิ่งหยุดนิ่ง แต่การที่ต้นไม้ไม่มีใบ ไม่ได้หมายความว่าต้นไม้ตายเสมอ
ไป บางครั้งมันกำลังเก็บพลังไว้ใต้ดิน เพื่อแตกใบใหม่เมื่อถึงเวลา

พระเจ้าทรงทำงานแม้ในฤดูกาลที่เราไม่เห็นผลงานของพระองค์

ปัญหาของมนุษย์คือ เรามักคิดว่าเวลาที่ดี คือเวลาที่ทุกอย่างเป็นไปตามใจเรา หากได้
สมหวังก็พูดว่า “พระเจ้าอวยพร” แต่หากผิดหวังก็ถามว่า “พระเจ้าอยู่ที่ไหน?”

แท้จริงแล้ว พระเจ้าไม่ได้ประทับอยู่เฉพาะในเวลาแห่งเสียงหัวเราะ พระองค์ประทับอยู่
ในเวลาแห่งน้ำตาด้วย พระองค์ไม่ได้อยู่เฉพาะในวันที่เราประสบความสำเร็จ แต่ทรงอยู่
ในวันที่เราล้มเหลว ทรงอยู่ในห้องผู้ป่วย ในงานศพ ในความสัมพันธ์ที่แตกร้าง และใน
คืนที่เราภาวนาแต่ไม่ได้ยินคำตอบ

ไมก้างเซนคือหลักฐานยิ่งใหญ่ที่สุด วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ดูเหมือนเป็นเวลาที่ความชั่วชนะ
ศิษย์หิ่ พระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์ และก้อนหินปิดพระคูหา แต่พระเจ้ายังไม่ได้ทรงเขียน
ประโยคสุดท้าย เพราะหลังวันศุกร์ยังมีวันอาทิตย์ หลังพระคูหาจะมีการกลับคืนพระ
ชนม์ชีพ

สิ่งที่เราคิดว่าเป็นจุดจบ อาจเป็นเพียงเครื่องหมายจุลภาคในเรื่องที่พระเจ้ากำลัง
ทรงเขียน

พระวาจานี้สำคัญอย่างยิ่งต่อโลกปัจจุบัน เราอยู่ในสังคมที่ต้องการทุกอย่างรวดเร็ว อินเทอร์เน็ตต้องเร็ว อาหารต้องเร็ว ความสำเร็จต้องเร็ว แม้กระทั่งความสัมพันธ์ก็ถูกตัดสินอย่างรวดเร็ว เราไม่มีเวลาฟังกัน ไม่มีเวลาเยียวยา และไม่ยอมให้ใครมีเวลาค่อย ๆ เปลี่ยนแปลง

บางครั้งเราถือโทรศัพท์ที่เร็วที่สุด แต่กลับไม่มีเวลาให้คนที่นั่งอยู่ตรงหน้า เรารู้ข่าวจากอีกซีกโลกภายในไม่กี่วินาที แต่ไม่รู้เลยว่า คนในบ้านกำลังร้องไห้เรื่องอะไร ปัญญาจารย์จึงบอกว่า มี “เวลานิ่งเงียบ และเวลาพูด” แต่โลกวันนี้มักกลับกัน คือพูดในเวลาที่เราควรฟัง และเงียบในเวลาที่เราควรปกป้องความจริง

เมื่อเห็นความอยุติธรรม การเอาเปรียบผู้อ่อนแอ หรือศักดิ์ศรีมนุษย์ถูกเหยียบย่ำ นั้นไม่ใช่เวลานิ่งเงียบ แต่เป็นเวลาพูดอย่างกล้าหาญ ทว่าเมื่อพี่น้องกำลังเจ็บปวดและต้องการคนรับฟัง นั้นอาจไม่ใช่เวลาสั่งสอน แต่เป็นเวลานั่งอยู่ข้าง ๆ และร้องไห้ไปกับพวกเขา

สำหรับพระศาสนจักรก็เช่นกัน พระศาสนจักรต้องรู้จักอ่าน “เครื่องหมายแห่งกาลเวลา” มีเวลารักษาธรรมประเพณี และมีเวลาเปลี่ยนวิธีการ มีเวลาประกาศความจริง และมีเวลาฟังบาดแผลของประชาชน

เราไม่ควรเปลี่ยนความจริงของพระวรสาร แต่เราต้องถามว่า จะนำความจริงนิรันดร์นั้นไปสัมผัสหัวใจของมนุษย์ในยุคนี้ได้อย่างไร

พระศาสนจักรต้องไม่เป็นเพียงนาฬิกาเรือนเก่าที่บอกผู้คนที่ว่า “พวกคุณมาสายแล้ว” แต่ต้องเป็นเสียงระฆังที่บอกว่า “ยังไม่สายเกินไปที่จะกลับบ้าน พระเจ้ายังคงคอยคุณอยู่”

อยากเล่าเรื่องให้ฟัง

ชายคนหนึ่งนำเรือนนาฬิกาเสียไปหาร้านซ่อม ช่างเปิดดูแล้วถามว่า “นาฬิกาเรือนนี้หยุดเดินมานานเท่าไรแล้วครับ?” ชายคนนั้นตอบว่า “ประมาณสองปี” ช่างถามต่อว่า “แล้วทำไมเพิ่งนำมาซ่อม?” เขาตอบว่า “เพราะตอนแรกมันหยุดตรงเวลาที่ถูกต้อง วันละสองครั้ง ผมจึงคิดว่ายังพอใช้ได้!”

นี่คืออันตรายฝ่ายจิต เราอาจหยุดเติบโต หยุดให้อภัย หยุดภาวนา และหยุดรักมานานแล้ว แต่บางครั้งคำพูดหรือการกระทำของเราบังเอิญถูกต้อง เราจึงหลงคิดว่าชีวิตฝ่ายจิตของเรายังดีอยู่

แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกเราให้ “ถูกวันละสองครั้ง” พระองค์ทรงเรียกเราให้เดินไปกับพระองค์ทุกวัน

วันนี้จึงควรถามตนเองว่า เวลานี้เป็นเวลาให้ฉันปล่อยวางอะไร? เป็นเวลาให้อภัยใคร? เป็นเวลาหยุดพูดและเริ่มฟังหรือไม่? เป็นเวลาหยุดรอ แล้วลงมือทำความดีเสียทีหรือไม่? หรือเป็นเวลาที่ต้องอดทน ไม่ขุดเหมืองขี้ขึ้นมาดูทุกวัน แต่ไว้วางใจให้พระเจ้าทรงทำงานอยู่ใต้พื้นดิน?

เราไม่จำเป็นต้องเข้าใจทุกสิ่งเพื่อจะวางใจพระเจ้า เพราะปัญญาจารย์กล่าวว่า พระเจ้าทรงใส่নিรันดราภาพไว้ในใจมนุษย์ แต่มนุษย์ไม่อาจเข้าใจพระราชกิจของพระองค์ได้ทั้งหมด เราเห็นเพียงเส้นด้ายที่พันกันอยู่ด้านหลัง แต่พระเจ้าทรงเห็นภาพปักทั้งหมดจากด้านหน้า เราเห็นเพียงวันนี้ แต่พระองค์ทรงเห็นตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปลายทาง

ดังนั้น หากวันนี้เป็นเวลาหัวเราะ จงขอบพระคุณ, หากเป็นเวลาร้องไห้ จงอย่าสิ้นหวัง, หากเป็นเวลาปลุก จงปลุกด้วยความรัก, หากยังไม่ถึงเวลาเก็บเกี่ยว จงอดทนและเชื่อสัตย์ เพราะพระเจ้ามิได้ทรงทำทุกสิ่งตามเวลาของเรา แต่พระองค์ “ทรงกระทำทุกสิ่งให้บังตามตามกาลเวลาของพระองค์”

นาฬิกาของเราอาจเดินไม่ตรงกับพระเจ้า แต่ขอให้หัวใจของเราเดินไปพร้อมกับพระองค์ แล้ววันหนึ่งเราจะเข้าใจว่า แม้แต่ช่วงเวลาที่เราเคยคิดว่าสูญเปล่า พระเจ้าก็ทรงนำมาใช้เพื่อเตรียมเราให้พร้อมสำหรับนิรันดราภาพ

รำพึงและไตร่ตรองจากพระวรสารโดยนักบุญลูกา 9: 18-22

อธิบายสาระสำคัญของพระวรสาร

พระวรสารตอนนี้เป็น “จุดหักเห” สำคัญของพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญลูกา ก่อนหน้านี้ผู้คนถามกันว่า พระเยซูเจ้าคือใคร แม้กษัตริย์เฮโรดก็ถามว่า “คนนี้เป็นใครกัน?” แต่วันนี้คำถามนั้นมาถึงบรรดาศิษย์โดยตรง สาระวันนี้มี 5 ประการ

1. พระเยซูเจ้าทรงทำนายก่อนเหตุการณ์สำคัญเสมอ

นักบุญลูกาเน้นเรื่องนี้มาก ก่อนทรงเลือกอัครสาวก ก่อนเปโตรประกาศความเชื่อ ก่อนการสำแดงพระองค์อย่างรุ่งโรจน์ และก่อนรับทรมาน พระองค์ทรงทำนาย

แสดงว่าอัตลักษณ์และพันธกิจต้องค้นพบต่อพระพักตร์พระเจ้า มิใช่จากเสียงของฝูงชน

2. “ประชาชนว่าเราเป็นใคร?” กับ “ท่านล่ะว่าเราเป็นใคร?”

คำถามแรกตอบด้วยข้อมูลจากคนอื่น แต่คำถามที่สองต้องตอบด้วยชีวิตของตนเอง ไม่มีใครเป็นคริสตชนได้ด้วยความเชื่อที่ยืมมาจากบิดามารดาหรือคนรอบข้าง

3. เปโตรตอบว่า “พระคริสตเจ้าของพระเจ้า”

คำว่า “พระคริสตเจ้า” หรือ *Christos* แปลว่า “ผู้ได้รับการเจิม” ตรงกับคำว่า “พระเมสสิยาห์” ในภาษาฮีบรู เปโตรตอบถูก แต่ยังเข้าใจไม่หมด เพราะเขาคาดหวังพระเมสสิยาห์ผู้มีชัยทางการเมือง

4. พระเยซูเจ้าจึงทรงห้ามไม่ให้บอกใครในเวลานั้น

ไม่ใช่เพราะข่าวดีต้องถูกปิดบัง แต่เพราะหากประกาศคำว่า “พระเมสสิยาห์” โดยยังไม่เข้าใจไม่กางเขน ผู้คนจะสร้างพระเยซูเจ้าขึ้นมาจากความต้องการของตนเอง

5. คำว่า “จะต้อง” รับทราบ

มิได้หมายความว่าพระบิดาทรงพอพระทัยความรุนแรง แต่หมายถึงความรักของพระเจ้าจะไม่ถอยหนี แม้ต้องเผชิญกับการปฏิเสธ ความอยุติธรรม และความตาย

รำพึงไตร่ตรอง: “พระเยซูเจ้าที่เรารู้จัก หรือพระเยซูเจ้าที่เราสร้างขึ้นเอง?”

ในพระวรสารวันนี้ พระเยซูเจ้าทรงเริ่มต้นด้วยคำถามที่ดูไม่ยาก

“ประชาชนว่าเราเป็นใคร?” ศิษย์ตอบได้ทันที บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ทำพิธีล้าง บางคนว่าเป็นประกาศกเอลียาห์ บางคนว่าเป็นประกาศกโบราณที่กลับคืนชีพ ทุกคำตอบล้วนให้เกียรติพระเยซูเจ้า แต่ไม่มีคำตอบใดเพียงพอ เพราะประชาชนกำลังใช้บุคคลในอดีตมาอธิบายพระองค์ ขณะที่พระเยซูเจ้ามิใช่เพียงประกาศกอีกคนหนึ่ง พระองค์คือพระบุตรผู้ทรงชีวิต ผู้เสด็จมาเปิดหนทางใหม่ให้มนุษย์ จากนั้นพระเยซูเจ้าทรงหันมาถามคำถามที่หลบเลี่ยงไม่ได้ “แล้วท่านล่ะว่าเราเป็นใคร?” คำว่า “ท่านล่ะ” ทำให้ศาสนากลายเป็นเรื่องส่วนตัวทันที พระเยซูเจ้าไม่ได้ถามว่า พ่อแม่ของท่านเชื่ออะไร ไม่ได้ถามว่าพระสงฆ์เทศน์อย่างไร ไม่ได้ถามว่าคำสอนเล่มนั้นเขียนว่าอย่างไร แต่ทรงถามว่า “สำหรับท่านเอง เราเป็นใคร?” เปโตรตอบว่า “พระคริสตเจ้าของพระเจ้า” เขาตอบ

ถูก แต่ยังไม่เข้าใจความหมายทั้งหมด ในความคิดของผู้คนสมัยนั้น พระเมสสิยาห์อาจหมายถึงกษัตริย์ผู้มีอำนาจ ผู้จะโค่นศัตรูและนำชัยชนะมาให้ชาติ พระเยซูเจ้าจึงทรงรับอธิบายว่า “บุตรแห่งมนุษย์จะต้องรับทุกข์ทรมาน ถูกบรรดาผู้อาวุโส มหาสมณะ และธรรมจารย์ปฏิเสธ ถูกประหารชีวิต และจะกลับคืนชีพในวันที่สาม”

นี่คือหักมุมใหญ่ของพระวรสาร เปโตรประกาศถึงพระคริสตเจ้าผู้มีชัย แต่พระเยซูเจ้าตรัสถึง “พระคริสตเจ้าผู้มิขาดแคล” เปโตรอาจกำลังมองหาบัลลังก์ แต่พระเยซูทรงชี้ไปที่ไม้กางเขน

เพราะเราสามารถเรียกพระองค์ว่า “พระคริสตเจ้า” ได้อย่างถูกต้อง แต่ยังติดตามพระคริสตเจ้าผิดองค์ได้ เราอาจสร้าง “พระเยซูเจ้าในจินตนาการ” ขึ้นมา—พระเยซูเจ้าผู้ต้องทำให้ทุกอย่างเป็นไปตามใจเรา พระเยซูเจ้าผู้ต้องทำให้เราร่ำรวย ประสบความสำเร็จ ไม่เจ็บป่วย และไม่มีปัญหา

เมื่อทุกอย่างเป็นไปด้วยดี เราพูดว่า “พระเจ้าดีจริงๆ” แต่เมื่อพบความล้มเหลว ความเจ็บป่วย หรือการสูญเสีย เรากลับถามว่า “ถ้าพระเจ้ารักฉัน ทำไมจึงปล่อยให้เกิดเรื่องนี้?” ปัญหาอาจไม่ใช่ว่า พระเจ้าทอดทิ้งเรา แต่อาจเป็นเพราะพระเจ้าที่เราคาดหวัง ไม่ใช่พระเจ้าที่พระเยซูเจ้าทรงเปิดเผย

พระเยซูเจ้าไม่ทรงสัญญาว่า ผู้ติดตามพระองค์จะไม่พบไม้กางเขน แต่ทรงสัญญาว่า ไม้กางเขนจะไม่ใช่วิถีสุดท้ายของชีวิต พระองค์ไม่ได้ตรัสเพียงว่าจะถูกประหารชีวิต แต่ทรงตรัสด้วยว่า “จะกลับคืนชีพในวันที่สาม”

นี่คือความหวังของคริสตชน เราไม่ปฏิเสธวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ แต่เรารู้ว่าวันอาทิตย์ปัสกา กำลังมาถึง เราไม่ปฏิเสธน้ำตา แต่เชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถทำให้บาดแผลกลายเป็นประตูแห่งพระหรรษทาน

ในโลกปัจจุบัน หลายคนติดตามบุคคลที่พูดสิ่งซึ่งตนอยากฟัง เราเลือกข่าวที่ตรงกับความคิดของเรา เลือกผู้นำที่ยืนยันอคติของเรา และบางครั้งก็เลือกพระเยซูเจ้าเฉพาะคำสอนที่เราชอบ เราชอบพระเยซูเจ้าที่ตรัสเรื่องความรัก แต่ไม่ชอบเมื่อพระองค์ทรงเรียกร้องให้รักศัตรู, เราชอบพระเยซูเจ้าผู้ทรงให้อภัย แต่ไม่ชอบเมื่อพระองค์เรียกร้องให้เราให้อภัยคนอื่น, เราชอบพระเยซูเจ้าผู้ประทานชีวิตนิรันดร์ แต่ไม่ชอบพระเยซูเจ้าผู้ทรงบอกให้เราสละตนเอง แต่เราไม่สามารถรับมงกุฎของพระเยซูเจ้า โดยปฏิเสธไม้กางเขนของพระองค์

พระวาจาตอนนี้ยังถามพระศาสนจักรด้วยว่า “สำหรับท่าน เราเป็นใคร?”

หากพระเยซูเจ้าคือพระคริสตเจ้า พระศาสนจักรต้องไม่แสวงหาเพียงภาพลักษณ์ อำนาจ หรือความสะดวกสบาย แต่ต้องพร้อมยืนอยู่กับผู้ทุกข์ยาก ผู้ถูกทอดทิ้ง และผู้ที่สังคมไม่ต้องการ พระศาสนจักรจะน่าเชื่อถือ ไม่ใช่เพราะมีอาคารใหญ่ที่สุด แต่เพราะยอมให้ตนเองมีบาดแผลจากการรักและรับใช้มากที่สุด

อยากเล่าเรื่องให้ฟัง

ชายคนหนึ่งเห็นรูปพระเยซูถูกตรึงกางเขนในร้านขายของเก่า เขาถามเจ้าของร้านว่า “รูปนี้ราคาเท่าไร?” เจ้าของร้านบอกราคา ชายคนนั้นจึงต่อรองว่า “ลดราคาได้ไหมครับ? และถ้าเอาไม้กางเขนออก เหลือแต่องค์พระเยซูเจ้า ราคาจะถูกลงหรือเปล่า?” เจ้าของร้านนิ่งไป ก่อนตอบว่า “ถ้าเอาไม้กางเขนออก ท่านอาจได้รูปพระเยซูเจ้าที่ราคาถูกลง แต่ท่านจะไม่ได้พระเยซูเจ้าองค์เดิม”

นี่คือข้อคิดสำหรับชีวิตเรา เราอาจต้องการพระเยซูเจ้าแบบราคาถูก—พระเยซูเจ้าที่ไม่เรียกร้องให้กลับใจ ไม่เรียกร้องให้เสียสละ และไม่รบกวนความสะดวกสบายของเรา แต่พระเยซูเจ้าที่ไม่มีไม้กางเขน ย่อมไม่ใช่พระเยซูเจ้าแห่งพระวรสาร

วันนี้พระเยซูเจ้าทรงยืนอยู่ต่อหน้าเราและตรัสถามอีกครั้งว่า “แล้วท่านล่ะว่าเราเป็นใคร?” อย่าตอบเพียงด้วยปากว่า “พระองค์คือพระคริสตเจ้า” แต่จงตอบด้วยชีวิตว่า “พระองค์คือผู้ที่ข้าพเจ้าจะติดตาม แม้หนทางไม่ง่าย, พระองค์คือผู้ที่ข้าพเจ้าจะวางใจ แม้ยังไม่เข้าใจ, พระองค์คือผู้ที่ข้าพเจ้าจะรัก แม้ความรักต้องเสียสละ, และพระองค์คือความหวังของข้าพเจ้า เพราะหลังไม้กางเขน ย่อมมีการกลับคืนพระชนมชีพเสมอ” วันสุดท้ายพระเยซูอาจมิได้ถามว่า “ท่านรู้เรื่องของเรามากเพียงใด?” แต่จะถามว่า “เมื่อท่านรู้แล้วว่าเราเป็นใคร ท่านได้ดำเนินชีวิตต่างไปจากเดิมอย่างไร?”

อยากเล่าให้ฟังอีกสักเรื่อง

ชายคนหนึ่งไปงานเลี้ยงใหญ่ เขาเห็นสุภาพบุรุษแต่งตัวดีคนหนึ่งยืนอยู่มุมห้อง จึงกระซิบถามเพื่อนว่า “ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร ดูท่าทางต้องเป็นคนสำคัญแน่ๆ” เพื่อนตอบอย่างมั่นใจว่า “คนนั้นเป็นเจ้าของบริษัทใหญ่ รวยมาก มีลูกน้องเป็นร้อย!” ชายคนนั้นจึงรีบเดินเข้าไปจับมือ พูดชมไม่หยุด และขอถ่ายรูปด้วย เขายืนตัวตรง ยิ้มอย่างภาคภูมิใจ คิดว่าพรุ่งนี้จะนำภาพไปอวดเพื่อน ๆ เมื่อถ่ายรูปเสร็จ เขาจึงถามสุภาพบุรุษคนนั้นว่า “บริษัทของท่านทำธุรกิจอะไรครับ?” ชายคนนั้นตอบว่า “ผมไม่ได้เป็นเจ้าของบริษัทครับ ผมเป็นคนขับรถของเขา ส่วนเจ้าของบริษัทยืนอยู่ข้างหลังคุณนั่นแหละ!”

ชายคนนั้นหันกลับไปดู แล้วพบว่าเจ้าของบริษัทตัวจริงกำลังถือจานอาหาร และเขาเพิ่งขอให้เจ้าของบริษัทช่วยถ่ายรูปให้! เขาก็หันไปต่อว่าเพื่อนว่า “ทำไมบอกข้อมูลผิด?” เพื่อนตอบว่า “ผมไม่ได้บอกผิดนะ ผมแค่ชี้ผิดคน!”

ข้อคิดคือว่า ตลอดชีวิตที่ผ่านมา เรากำลังเชื่อในพระเยซูเจ้าองค์จริง หรือกำลังเข้าไปยังพระเยซูเจ้าผิดองค์? บางคนรู้ข้อมูลเกี่ยวกับพระเยซูเจ้ามากมาย รู้ว่าพระองค์ประสูติที่เบธเลเฮม รู้ว่าทรงทำอัศจรรย์ รู้ว่าทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน แต่การรู้ “ข้อมูลเกี่ยวกับพระองค์” ยังไม่เท่ากับ “รู้จักพระองค์” คนร่วมสมัยพระเยซูเจ้าก็มีข้อมูลมากมาย บางคนบอกว่าพระองค์คือยอห์นผู้ทำพิธีล้าง บางคนว่าเป็นเอลียาห์ บางคนว่าเป็นประกาศกคนหนึ่ง ทุกคนพูดถึงบุคคลสำคัญ แต่ทุกคนยังคง **ชี้ผิดคน** พระเยซูเจ้าจึงมิได้ทรงถามเพียงว่า “ประชาชนว่าเราเป็นใคร?” แต่ทรงหันมาถามบรรดาศิษย์ และถามเราแต่ละคนว่า “แล้วท่านล่ะว่าเราเป็นใคร?” คำถามสำคัญจึงไม่ใช่ “คนอื่นบอกว่าพระเยซูเจ้าเป็นใคร” แต่คือ **พระเยซูเจ้าทรงเป็นใครในชีวิตของฉัน?** พระองค์เป็นเพียงผู้ที่ฉันรู้จักจากรูปภาพ จากหนังสือ หรือจากบทเทศน์ หรือพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ฉันมอบชีวิตและยอมติดตาม แม้หนทางข้างหน้าจะมีไม้กางเขน?

วิชฌ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ